

РЕШЕНИЕ

№ 3470

гр. София, 29.05.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 21 състав, в публично заседание на 13.04.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елена Попова

при участието на секретаря Кристина Петрова, като разгледа дело номер **8044** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 АПК.

Образувано е по жалба на Р. Р. М. с адрес: [населено място],[жк] вх.А, ет.5 ап.14 срещу Заповед № ЧР-СП-621/ 11. 08. 2022 г. на Председателя на Управителния съвет на Агенция „Пътна инфраструктура“ /А./, за прекратяване на служебното правоотношение на основание чл.107 ал.1 т.5 вр. чл.108 от Закона за държавния служител /ЗДС/.

В жалбата се излагат твърдения относно незаконосъобразността на заповедта. Посочва се, че заповедта е издадена от некомпетентен орган, тъй като към датата на издаване на заповедта-сочи се-12.08.2022, длъжността на Председател на УС на А. е изпълнявана от Т. В. В., а не от инж. И. И., който е подписал заповедта.

Отделно от това, жалбоподателят твърди, че заповедта не съдържа задължителните реквизити, тъй като не е мотивирана и не са посочени изрично фактическите обстоятелства, обуславящи обективната невъзможност за изпълнение на служебните му задължения, поради което е допуснато съществено нарушение на материалния закон. Според жалбоподателя изложените мотиви в заповедта са бланкетни, като изложеното не е подкрепено с никакви факти, като отделно от това в процесната заповед административният орган неправилно и неточно е посочил заеманата от Р. М. длъжност- посочено е Началник сектор „Център за взаимодействие с потребители“ в отдел „Обслужване на клиенти“ в Национално Т. управление при А. вместо Директор на Национално Т. управление съгласно заповед №ЧР-СП-522/21.06.2022.

Моли, съдът да постанови решение, с което да се отмени оспорената заповед, да го

възстанови на заеманата длъжност и да му бъде изплатено обезщетение за времето, през което не е бил на държавна служба поради прекратяването на основание чл.121 ал.1 т.3 от ЗДС. Претендира разноските по делото.

В представените писмени бележки настоява да не се кредитират показанията на свидетеля на административния орган Г. Т., тъй като от показанията на „другия свидетел“ по делото /допуснат по молба на жалбоподателя/ същият е заявил, че „г-н Т. не криеше, че има лично отношение към г-н М.“ и той е бил на пряко подчинени на жалбоподателя.

Ответникът - Председателят на Управителния съвет на Агенция „Пътна инфраструктура“ /А./, чрез процесуалния си представител, счита жалбата за неоснователна. Подробни съображения излага в писмени бележки като посочва, че заповедта е издадена от компетентен орган и събраните по делото доказателства са в подкрепа на извода на административния орган, че след датата на встъпване в длъжност жалбоподателят е в невъзможност да изпълнява служебните си задължения, които са били с лошо качество, липса на инициативност и бавност, поради което моли съда да отхвърли жалбата на Р. Р. М. и да остави в сила процесната заповед, като претендира направените по делото разноски по приложения списък.

С определение №7481/28.09.2022г. АССГ, 21 състав е разделил производството по адм. дело №8044/2022 по описа на АССГ, като предмет на настоящото дело е разглеждането на оспорването на заповед № ЧР-СП-621/ 11.08.2022 г. на Председателя на Управителния съвет на Агенция „Пътна инфраструктура“, като се изготвят преписи от книгата по делото за образуване на ново дело по предявения иск по присъждане на обезщетение с правно основание чл.121 ал.1 т.3 вр. чл.104 ал.1 от ЗДС.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Видно от приложените по делото доказателства жалбоподателят Р. Р. М. е преназначен на длъжност началник на сектор „Обслужване на потребители“, отдел „Обслужване на клиенти“ в Национално Т. управление при А. със заповед №ЧР-СП-421/28.04.2022г. /л.36/.

Със Заповед № ЧР-СП-522/ 21.06.2022 г. на Председателя на Управителния съвет на Агенция „Пътна инфраструктура“ (органа по назначаването) /л.32/ Р. Р. М. е преназначен от длъжността Директор на Национално Т. управление, което е видно и от приложеното по делото заверено копие от служебна книжка /стр.24 и сл./.

Със Заповед № ЧР-СП-621/ 11. 08. 2022 г. на председателя на УС на А., е прекратено служебното правоотношение на Р. Р. М., на основание чл. 107, ал. 1, т. 5 от ЗДС, тъй като е прието, че е налице обективна невъзможност държавния служител да изпълнява служебните си задължения. Заповедта е връчена на жалбоподателя на същата дата.

С жалба от 24. 08. 2022 г., е оспорена горесцитираната заповед по съдебен ред.

При така установените факти, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД обосновава следните правни изводи:

Оспорва се в срок, подлежащ на обжалване индивидуален административен акт, от надлежна страна, за която е налице и интерес от обжалването, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е ОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

Заповедта е издадена от компетентен административен орган - председателя на УС на

А., който на основание чл. 11, ал. 1 от Правилника за структурата, дейността и организацията на работа на Агенция "Пътна инфраструктура", назначава и освобождава служителите на агенцията. В тази връзка съдът съобрази, че видно от представеното (стр. 372) удостоверение от Агенцията по вписванията, считано от 11. 08. 2022 г. като председател на УС на А. е вписан именно И. И., който е подписал и оспорената заповед за прекратяване на служебното правоотношение. В подкрепа на този извод е и приложения по делото трудов договор №РД -02-16-775/11.08.2022, видно от който Министъра на регионалното развитие и благоустройство възлага на И. М. И. да изпълнява длъжността Председател на УС на А. с начало на договора 11.08.2022г. /л.381 и сл./

Съдът намира обаче, че заповедта е издадена при съществено нарушение на административнопроизводствените правила и нарушение на материалния закон.

На първо място следва да има предвид, че действително в Заповед № ЧР-СП-621/ 11. 08. 2022 г. на Председателя на Управителния съвет на Агенция „Пътна инфраструктура“ е посочено, че се прекратява служебното правоотношение на Р. Р. М. на длъжност „началник сектор „център за взаимодействие с потребители“ в отдел „Обслужване на клиенти“ в Националното Т. управление при А.“, докато в действителност към датата на издаване на процесната заповед жалбоподателят е заемал друга длъжност, а именно- Директор на Национално Т. управление със Заповед № ЧР-СП-522/ 21. 06. 2022 г. на Председателя на Управителния съвет на Агенция „Пътна инфраструктура“.

На следващо място съгласно чл. 107, ал. 1, т. 5 от ЗДСл, органът по назначаването прекратява служебното правоотношение без предизвестие, когато е налице обективна невъзможност държавният служител да изпълнява служебните си задължения извън случаите по чл. 103, ал. 1, т. 3 от същия закон.

В същото време, в оспорената заповед липсват всякакви мотиви и не е посочено в какво точно се състои обективната невъзможност на държавния служител да изпълнява служебните си задължения.

Посочването на правното основание и декларативно заявеното, че на служителя липсва инициативност, комуникативност, ефективност и резултатност при изпълнение на служебните му задължения, всъщност се приравнява на пълната липса на мотиви, в какво се състои тази обективна невъзможност. Също така посоченото, че чрез действията си / бездействията си (кои точно не е ясно) служителят възпрепятства качеството и сроковете при изпълнение на спешни и неотложни задачи, представлява липсата на мотиви и препятства правото на защита на държавния служител да обори фактическите основания в заповедта, доколкото такива въобще не са изложени.

На основание т. 2 от Тълкувателно решение № 4 от 22. 04. 2004 г. на ВАС по д. № ТР-4/2002 г., липсата на мотиви във всички случаи е основание за отмяната на издадения административен акт.

Не би могло да се приеме, че мотиви за издаване на оспорената заповед са изложени в приобщен към него друг акт, тъй като такъв липсва по делото и въобще оспореният акт не препраща към някакво друго предложение или докладна записка по случая, в която макар и бегло да се сочи за конкретен случай на неизпълнение на служебните задължения.

При това положение, липсата на мотиви, които да сочат за обективна невъзможност служителя да изпълнява задълженията си представлява съществено нарушение на административнопроизводствените правила.

Съдът намира, че е налице и нарушение на материалния закон.

Спорът по делото касае наличието на основанията по чл. 107, ал. 1, т. 5 от ЗДСл за прекратяване на служебното правоотношение и по – конкретно наличие на обективна невъзможност държавният служител да изпълнява служебните си задължения.

Съгласно константната съдебна практика / Решение № 4813 от 5.05.2023 г. на ВАС по адм. д. № 9610/2022 г., Решение № 3516 от 4.04.2023 г. на ВАС по адм. д. № 11146/2022 г., V отдл, Решение № 1951 от 22.02.2023 г. на ВАС по адм. д. № 9643/2022 г., V отд., Решение № 3208 от 27.03.2023 г. на ВАС по адм. д. № 5493/2022 г., V отд., Решение № 7459 от 27.07.2022 г. на ВАС по адм. д. № 12060/2021 г., V отд. и други/, за да е налице обективна невъзможност по смисъла на чл. 107, ал. 1, т. 5 от ЗДСл е необходимо да са изпълнени три кумулативни условия: 1. Да е създадена нова фактическа обстановка 2. Същата да води до невъзможност за изпълняване на конкретната длъжност 3. Причините за това да са непреодолими и да не зависят от волята на която и да е от страните.

В случая не е посочено фактическо основание, което да попада в тази хипотеза, тъй като не се твърди промяна във фактическата обстановка, нито причини, независещи от волята на която и да е страна. Формулираните в заповедта твърдения нямат отношение към посоченото в заповедта правно основание, като в случай, че биха били верни, за тях е предвидена друга процедура за установяването им и евентуално - друго правно основание за прекратяване на служебното правоотношение.

В този смисъл следва да се приеме извода, че административният орган не е посочил изискуем от чл. 108, ал. 1, изр. 2 от ЗДСЛ реквизит на заповедта по чл. 107, ал. 1, т. 5 ЗДСл - обстоятелства, които да обосноват обективна невъзможност. Липсата на конкретика в заповедта нарушава и правото на защита на жалбоподателя.

Отделно от това административният орган не е и доказал наличие на обстоятелства, които биха могли да се квалифицират като обективна невъзможност за изпълнение на служебните задължения.

В случая посочените от органа по назначаването фактически основания за издаване на заповедта не обосновават извод за наличие на обективна невъзможност служителя да изпълнява задълженията си. Липсата на инициативност, действия/бездействия, с които възпрепятства качеството и сроковете при изпълнение на спешни и неотложни задачи и др. не са в резултат на обективна невъзможност за изпълнение на служебните задължения, (стоящи извън волята на служителя), изключващи възможността за прилагане на безвиновното основание за прекратяване на служебното правоотношение по инициатива на органа по назначаването на основание чл. 107, ал. 1, т. 5 от ЗДСл.

След като посочените в заповедта фактически обстоятелства не стоят извън волята на служителя, нито пък са свързани с причини, съставляващи обективна невъзможност за осъществяване на служебното правоотношение от негова страна, не са налице предпоставките по чл. 107, ал. 1, т. 5 от ЗДСл. Изводите на административния орган, че е налице обективна невъзможност от страна на служителя да изпълнява служебните си задължения са неправилни и необосновани, видно от доказателствата по делото.

В тази връзка съдът не кредитира показанията на разпитания по искане на ответника свидетел Г. А. Т., тъй като от една страна, неговите показания изцяло противоречат на останалите доказателства по делото- приложените по делото оценки за изпълнението на длъжностите, заемани от Р. М., а от друга страна, самият свидетел в показанията си

от 01.12.2022 заявява, че първоначално той е бил Началник-отдел, а след това жалбоподателят му е бил началник, което е индикация за субективно отношение в показанията му. В тази връзка съдът споделя изложеното от процесуалния представител на жалбоподателя в писмените бележки, че св. Н. е заявил, че „г-н Т. не криеше, е има лично отношение към г-н М.“.

По делото е разпитан като свидетел А. Н. Н., който е бил член на УС на А. и освободен от заеманата длъжност. Неговите показания съдът кредитира на базата на същите критерии, посочени по-горе-те кореспондират с представените по делото писмени доказателства, а именно, че жалбоподателят е бил избран на длъжността Директор след преценка и на стажа му в А.- от 2014, за което по делото са налице множество писмени доказателства-заповеди за назначаване, длъжностни характеристики, оценки на дейността му, заповеди за отпуски и други. По изложените съображения съдът кредитира изцяло неговите показания като обективни и непротиворечащи с представените по делото доказателства.

Видно от показанията на свидетеля Н., Р. М., който е бил пряко подчинен на св. Н., си е вършел работата съвместно и в срок, като „г-н М. умишлено или неумишлено не би могъл да спре функционирането на самата Т. система“, винаги изпълнявал в срок и качествено поставените му задачи, като бил един от малкото служители, които си изпълнявали съвместно задълженията. Поставените му задачи си изпълнявал в срок, като нямало никакви оплаквания по отношение на неговата работа.

В тази връзка следва да се отбележи, че показанията на свидетеля се потвърждават и от представените по делото (стр. 119-145) формуляри за оценка на изпълнението на длъжността заемана от Р. Р. М. за 2021 г., 2020г., 2019г. и 2018г., оценката е била „изключително изпълнение“, а за предходните 2017 и 2016 оценката е била „изпълнението надвишава изискванията“.

В конкретния случай посочените от органа по назначаване бланкетни фактически основания за издаване на заповедта, базиращи се на липса на ефективност, комуникативност и ефективност, не обосновават извод за наличие на обективна невъзможност служителят да изпълнява задълженията си. Органът по назначаването не е установил по делото и не е посочил като мотиви в обжалваната заповед, че е налице обективна промяна, независеща от субективната воля на страните и необходима за качествено изпълнение на служебните задължения, поради което е постановил административен акт в противоречие с материалния закон и при липсата на предпоставките по чл. 107, ал. 1, т. 5 от ЗДСл. / Решение № 3516 от 4.04.2023 г. на ВАС по адм. д. № 11146/2022, Решение № 1951 от 22.02.2023 г. на ВАС по адм. д. № 9643/2022 г., V о./.

Предвид изложеното, настоящият съдебен състав на АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД приема, че при издаването на обжалвания административен акт е налице съществено нарушение на административнопроизводствените правила и нарушение на материалния закон – отменителни основания по чл. 146, т. 3 и т. 4 от АПК.

При този изход на спора, на основание чл. 143, ал. 1 от АПК, ще следва ответника да заплати на жалбоподателя, направените разноски, които са поискани и които са в размер на 1260 (хиляда двеста и шестдесет) лева лв., видно от представения (стр. 530) договор за правна защита и съдействие и квитанция за платена държавна такса в размер на 10 лева. В тази връзка, само за сведение, съдът съпоставя заплатеното в размер на 3950 лева без ДДС адвокатско възнаграждение за ответника-А., който макар и да разполага с юрисконсулти е сключил нарочен договор с адв. Г. за осъществяване

на процесуално представителство по 5 бр. заповеди на председателя на УС на А. от същата дата като процесната, като договореното и съответно заплатено адвокатско възнаграждение по всяка от тях е в размер на 4740 лв. с ДДС или общо 23 700 лв., което значително надвишава стандартите за заплащане по този вид дела. В същото време, в двете проведени съдебни дела по настоящото дело адв. Г. не се явява. Така мотивиран, Административен съд София-град, Първо отделение, 21-ви състав:

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалба на Р. Р. М. Заповед № ЧР-СП-621/ 11.08.2022 на Председателя на Управителния съвет на Агенция „Пътна инфраструктура“, за прекратяване на служебното правоотношение.

ОСЪЖДА Агенция „Пътна инфраструктура“ – [населено място], [улица], да заплати на Р. Р. М. с адрес: [населено място],[жк] вх.А, ет.5 ап.14, ЕГН [ЕГН], направените по делото разноски в размер на 1260 (хиляда двеста и шестдесет) лева.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България, в 14-дневен срок от съобщението.

СЪДИЯ: